

Laat maar waaien



Daphne Deckers

*Laat maar waaien*



Uitgeverij Carrera, Amsterdam 2010

De columns in *Laat maar waaien* verschenen eerder in  
De Telegraaf VROUW en Reader's Digest.

© 2010 Daphne Deckers  
© 2010 Uitgeverij Carrera, Amsterdam  
Foto's omslag © Nick van Ormondt  
Omslagontwerp Riesenkind  
Typografie Michiel Niesen ZetProducties

ISBN 978 90 488 0644 7

NUR 401

[www.uitgeverijcarrera.nl](http://www.uitgeverijcarrera.nl)

[www.daphnedeckers.nl](http://www.daphnedeckers.nl)

Carrera is een imprint van Dutch Media Uitgevers bv.



# Inhoudsopgave

Daphne pakt in	9
Spannende vrouw	11
Schuren	13
Wabi sabi	15
Omdat ik het zeg!	18
Hondenmand	20
Vintage	23
Ik moet iets bekennen	25
De zeven zonden	27
Korte lontjes	30
Moederskindjes	32
Veertig kilo	34
Valentijnsdag	36
Eten is seks	38
Groen? Nee, gewoon goed opgevoed	40
Gênant	43
Honderd dingen waar ik van hou	45
Winkelen is kunst	47
Vrouwen denken in details	49
Praten met je pubby	52
Honderd dingen waar ik niet van hou	54
Bananasplit	56
Vetblind	58
Neptassen, echte misdaad	60
Hondenjaren	63
Tulpen uit Istanbul	66
Vastklampen	68
Kontkijkers	70
Vouwers en proppers	72
Vlammend rood	74

Scherp schieten	77
Tanden bleken	79
Likken, bijten en zuigen	81
Emma's kamer	83
Tegenstrijdige signalen	85
Groeien	87
Nomofobia	90
Naam en faam	92
Oude dingen	94
Gelukstips	97
Angst voor succes	99
Boeddha-oren	101
Kwetsbare meisjes	104
Baas van de roedel	106
Zeiken	108
Lachen	110
Maat houden	112
Going Down South	114
Kiezen	116
Ierie	118
Lekker in bad	120
Agressieve vrouwen	123
Kijken en zien	125
Eten en daten	128
Groene seks	130
Liplezen	132
Wippende paashazen	134
Schwanz	136
Lekker schoon	138
Op z'n Grieks	140

Hormonenkermis	143
Donker	146
Ontwarren	148
Vrijanden	150
Weten dat je niks weet	153
De Grammy's	155
Schaamhaar	157
zo dingen die niemand van mij weet	159
Goed genoeg	161
Het appelexperiment	163
Smoezen	165
In geuren en kleuren	167
Het Madonna-hoercomplex	169
Citroentjesfris	171
Golfje <small>GFT</small>	173
Om in te lijsten	175





# Daphne pakt in

Het inpakken van mijn zomerkoffer is ieder jaar een avondvullend programma. Er is ook zoveel om aan te denken. Zoals de meeste vrouwen ga ik bij het inpakken grondig te werk: ik bedenk alle mogelijke scenario's met de daarbij behorende kleding, de bijpassende schoenen en het benodigde gereedschap. Richard vindt deze inpakmarathon totaal overbodig. Hij denkt namelijk dat hij de naturel beachlook het mooist vindt, maar zoals de meeste mannen heeft hij geen idee hoeveel kunstgrepen je moet toepassen om er naturel uit te zien. Daar komt nog bij dat mannen en vrouwen een iets andere definitie hebben van de term 'overbodig'. Zo neemt een goede vriend van ons steevast een spuit met kit mee op vakantie. Volgens hem is er altijd wel ergens iets te kitten: een kiertje waar de mieren doorheen komen of een richeltje waar het douchewater lekt. Goed idee – doen we niet. Want op de plek van zo'n kitspuit kunnen ook 'n paar rieten platformsandaaltjes. En je moet nu eenmaal prioriteiten stellen.

Het eerste Nederlandse Kampioenschap Koffer Inpakken is gewonnen door een vrouw. Uiteraard, zou ik willen zeggen. (De mannen hoeven hierover niet beteuterd te zijn, want zij winnen ieder jaar het Wereldkampioenschap Extreem Strijken, waarbij al strijkend een hindernisparcours moet worden afgelegd. Nee, thuis strijken doen de meeste deelnemers niet: te simpel.) Maar wat gaat er dan zoal voor essentieels in mijn koffer?

Om te beginnen een stapel  $\tau$ -shirtjes. Met bijpassende broekjes, dat spreekt voor zich. En bij dat broekje horen die slippertjes – dus die moeten ook mee. Bij dat ene jurkje horen die andere hakjes, en bij dat lange tuniekje draag ik graag die nieuwe sandaaltjes. Maar de oude neem ik ook mee. Anders zou het zonde zijn. En stel dat we weer onverwachts voor zo'n chic feestje worden uitgenodigd... Daarom neem ik ook maar een avondjurkje mee. Weet je wat, ik doe

er twee, dan heb ik wat te kiezen. Voor de basic natuurlijk een afgeknipte jeans. Da's handig voor in de pretparken.

En toch maar een lange broek, want het zou 's avonds kunnen afkoelen. Niet dat het ooit is gebeurd, maar het zou kunnen. En dan kun je het maar beter bij je hebben. Of er zijn muggen. Dus ook de muggenrollers gaan mee. En natuurlijk alle crèmes, lotions en spoelingen, plus de föhn, de French manicure, de waxstrips, de makeuptas (de tijd van het make-uptasje ligt helaas achter me) én een steiltang waarmee je ook kunt krullen – de uitvinding van het jaar. Dan de bikini's. Eén stevige, voor in het waterpark. Bij de hoogste glijbaan word je niet alleen getrakteerd op een gratis klisma, maar de cups hangen ook nog eens onder je oksels. Gelukkig kan er voor het strand een iets frivolere bikini mee. En een kittige omslagdoek, want veel toeristen zijn tegenwoordig amateurpaparazzi met camera's op hun gsm. BILLEN VAN DECKERS NIET VEEL LEKKERS – ik zit er niet op te wachten. Terwijl ik driftig sta na te denken over de laatste cruciale toevoegingen (thermoskan? naaimandje? pleisterdoos?), is Richard ook naar boven gekomen om zijn tas in te pakken. Zwembroek? Check. Shirtjes – even ruiken... Ja, kunnen nog. Daf, ik ben klaar hoor!

# Spannende vrouw

Volgende week word ik veertig. Dat schijnt een heel ‘ding’ te zijn, maar eerlijk gezegd zie ik die beladen verjaardag helemaal niet zo zwaar in. Anderen wel. Er gaat geen interview voorbij of er wordt mij op serieuze toon gevraagd naar mijn gevoelens omtrent Het Naderende Keerpunt. Het lijkt wel of ik niet lekker in mijn vel mág zitten. Ik weet heus wel dat de jaren langzaam maar zeker gaan tellen. Alles zakt immers omlaag – behalve je tandvlees, dat trekt omhoog. Laatst zat ik aan het einde van een lange draaidag in de auto, en toen moest ik echt even mijn broek en rits een stukje open-doen. Zo’n skinny jeans is best kittig, maar ’s avonds bol ik een beetje op. Had ik vroeger nooit last van. Toch kan ik me niet voorstellen dat ik één dag na mijn veertigste verjaardag spontaan met een kalkoennek wakker zal worden. Ik ben ook liever een energieke veertiger dan zo’n uitgebluste twintiger.

Alles duurt ze te lang: het mobieltje is na drie maanden al geda-teerd, een relatie na zes maanden ingedut en als je langer dan een jaar voor dezelfde baas werkt, kun je alleen maar een loser zijn. Onze maatschappij is helemaal op ‘nieuw’ gefixeerd. Iedere maand komt er iets uit met nog meer pixels, nog meer gieg, nog meer geheugen. Dat moet je dan hebben. Maar waarom eigenlijk? Ik geloof niet in het blind inruilen van dingen alleen maar omdat er een nieuwere versie van is. Ik heb nog zo’n oude Nokia, de beste gsm die er ooit is ge-maakt. ‘De baksteen’ wordt-ie genoemd. Je kunt er niks mee, alleen bellen en sms’en. Werkt prima. Maar helaas is het vernieuwingsvirus ook op mensen overgeslagen. Ga boven de vijfenveertig maar eens solliciteren, dan krijg je overal te horen dat ze jong personeel zoeken. Ook je veertigste verjaardag schijnt een moeilijk moment te zijn, ter-wijl veel vrouwen juist beter in hun vel zitten dan ooit.

Weet je wat pas echt tragisch is? Geen veertig worden, zoals Percy Itrausquin. Hij was negenendertig, even oud als ik. En hoe werd hij

op Teletekst omschreven bij zijn overlijden? Als ‘de jonge modeontwerper’. Het is toch treurig dat je eerst moet doodgaan voordat men beseft dat negenendertig eigenlijk nog heel jong is. Daarom vond ik het ook zo leuk dat de Amerikaanse *Esquire* de tweeënveertigjarige Halle Berry heeft uitgeroepen tot de meest sexy vrouw ter wereld. Halle is voor mij het prototype van een spannende vrouw. ‘Je sexy voelen is niet uitdagende kleding dragen of met je kont schudden tot je heup uit de kom schiet,’ zei ze in *Esquire*. ‘Sexy zijn zit ín je, en het begint met houden van jezelf.’ Helemaal waar, dacht ik. Dus toen ik laatst uit de auto stapte om te gaan tanken en er een man naar me floot, dacht ik: kijk, da’s leuk. Ik kan net als Halle best nog een spannende vrouw zijn. Even later toeterde er een auto. En in de tankshop keek een groepje chauffeurs wel heel lang mijn kant op. Wat nou bijna veertig? Opgewekt stapte ik weer in mijn auto. Waar ik zag dat mijn broek en rits al die tijd hadden opengestaan.

# Schuren

Zeventig procent van de mannen vindt dat hij het recht heeft om op de dansvloer tegen vrouwen op te rijden. Dat schreef de *Groningse Universiteitskrant* vorige maand, na een peiling onder honderd Groningse studenten. Vrouwelijke studentes hadden al vaker geklaagd over het opdringerige gedrag van mannelijke studenten in de Groningse uitgaansscène, waarna de krant besloot om een onderzoek te doen. Het zal niemand verbazen dat 90% van de vrouwen totaal niet gecharmeerd was van dit *dryhumpen* (droogneuken, in algemeen beschaafd Nederlands). Maar waarom blijven al die mannen het dan toch doen? Daarvoor kwam een evolutionair psychologe aan het woord, Karlijn Massar. Die vertelde dat het ongevraagd schuren tegen andermans billen ‘evolutionair gezien’ heel makkelijk te verklaren was: ‘Mannen zijn vooral bezig hun genen te verspreiden. Daarbij gaan ze ervan uit dat vrouwen net zo veel zin hebben in seks als zij.’ Ach, het befaamde genen-verspreiden-excuus. Helaas blijft de andere kant van dat verhaal altijd onderbelicht.

Ja, de mannen waren in de oertijd al druk aan het swaffelen. Maar de vrouwen moesten zich ‘evolutionair gezien’ net zo goed door zo veel mogelijk verschillende mannen laten bevruchten, om zo de kans op een sterk nageslacht te vergroten. Dus, heren: de Groningse studentes hebben inderdaad veel zin in seks – alleen niet in seks met jullie. Zo simpel is het namelijk. Een vrouw kan zelf wel bepalen of ze jouw ‘gehaktstaaf tussen haar twee broodjes’ wil, zoals ik droogneuken op een chatsite omschreven zag. Daar las ik trouwens ook een interessante vraag van iemand: of schuren eigenlijk vreemdgaan was. De schrijver kreeg er namelijk een stijve van als hij op de dansvloer tegen het kontje van een willekeurig meisje aan stond te rijden. Ik vond de reacties tamelijk veelzeggend: schuren, daar moest je lekker van genieten, vooral als je vriendin niet keek. En een stevige spijkerbroek aantrekken, zodat je erectie niet zo op-

viel. Maar wat als een onbekende gast zomaar tegen jouw vriendin op ging rijden? Nee, dát kon echt niet, dan vielen er klappen.

Aha. Dus de heren weten zelf ook wel dat dryhumping geen onschuldig vermaak is. In rapvideo's ziet het er ook altijd zo feestelijk uit: zo'n deinende massa bikinibabes die het geweldig vinden dat 50 Cent met zijn onderlijf tegen hun billen aan wrijft. De meeste vrouwen vinden *bubbling* ook opwindend en spannend en leuk – maar alleen met een vent die ze zelf uitzoeken, net als bij het schuifelen vroeger. Helaas nemen de heren niet meer de moeite om zich even aan je voor te stellen. In plaats van een warme hand ('Hoe heet jij?') krijg je nu een warme gehaktstaaf ('Hoe heet ben jij?'). Karlijn Mas-sar noemde deze houding vreemd genoeg 'geëmancipeerd,' omdat de mannen de vrouwen hiermee 'als hun gelijken' zagen. Sorry, maar dat is niet emanciperen, dat is koeioneren. Stel je voor dat een vrouw die jij helemaal niet kent bij jou thuis de spullen komt verschuiven: de bank naar hier, de tafel naar daar. Daar zou je al van balen. Moet je nagaan hoe leuk een vrouw het vindt dat jij op de dansvloer haar zitmeubel gaat bepotelen. Heus – als ik wil dat er iemand ongevraagd tegen me op gaat rijden, koop ik wel een hond.

# Wabi sabi

Op een dag werd ik wakker en daar waren ze: de rimpels. Het verouderingsproces verloopt lange tijd relatief onopgemerkt, als een soort katapult die langzaam naar achteren wordt getrokken. Je denkt dat er weinig gebeurt. Maar ondertussen trekt het elastiek steeds strakker (en je broek trouwens ook), waarna het met een knal wordt losgelaten. Wat er dan overblijft, zag ik op een ochtend in de spiegel. Slaapvrouwen die eerst nog uit mijn gezicht trokken, blijven nu steeds langer zitten. ‘Totdat ze op een gegeven moment helemaal niet meer weggaan,’ zei mijn moeder monter. Ze probeert me al een tijdje te enthousiasmeren voor *wabi sabi*, een begrip uit de traditionele Japanse cultuur dat haaks staat op het westerse schoonheidsideaal. In plaats van alles krampachtig op het hoogtepunt te willen vasthouden, pleit *wabi sabi* voor de waardering van ouderdom, verwerking en slijtage. Volgens de Japanners schuilt er namelijk evenveel schoonheid in de lente als in de herfst, in zon en regen, bloei en verwelking. Heel poëtisch allemaal. Maar als mijn kinderen tegen mij zeggen: ‘Jeetje mama, je krijgt steeds meer scheuren in je gezicht,’ nou – dan is de *wabi sabi* ver te zoeken hier in huis.

Ik twijfel nog steeds of ik mijn rimpels nu wel of niet begripvol moet omarmen. Ik weet dat het heel stoer is en aards en natureel om jezelf vooral te accepteren zoals je bent, maar die craquelé onder mijn ogen wil maar niet passen bij het beeld dat ik van mezelf heb. Het gevoel dat ik vanbinnen heb, is namelijk blijven steken rond de vijftientwintig jaar; al weerspiegelt iedere winkelruit inmiddels ongenadig dat ik wel degelijk veertig ben. De foto bij deze column is dan ook een ietsiepietsie opgeleukt door de computer. Over dat retoucheren is tegenwoordig behoorlijk wat ophef, maar het is bepaald geen nieuw verschijnsel. Ik heb de eer gehad om te werken met wijlen Paul Huf, een van de beste Nederlandse fotografen ooit.

Hij vertelde me dat hij zijn zwart-witportretten in de jaren vijftig al bijwerkte met waterverf; dat deden alle grote portretfotografen. Klassieke schilderijen en beeldhouwwerken waren ook altijd een charmantere versie van de dame of heer in kwestie. ‘De neus wat kleiner en de juwelen wat groter,’ zongen ze onlangs nog in de musical over het leven van Rembrandt. Zelfs de goddelijke Marilyn Monroe had al plastische chirurgie ondergaan; zij kreeg een neuscorrectie en een kinimplantaat. Mensen hebben nu eenmaal behoefte aan verfraaiing, van Cleopatra tot nu.

Het huidige schoonheidsideaal is dan ook verre van nieuw. De fenomenale Angkor Wat-tempel in Cambodja werd gebouwd tussen 1113 en 1145 na Christus. Op veel wanden zijn beelden van de zogeheten Apsara’s te bewonderen. Deze goddelijke nimfen stellen Pamela Anderson in de schaduw met hun smalle heupen en wespentailles, hoge, ronde borsten en platte buikjes. Allemaal attributen waarvan wij nu zeggen: dat is een nieuwerwets, onnatuurlijk en bovenal onhaalbaar vrouwbeeld. Maar blijkbaar vonden ze dat meer dan 850 jaar geleden ook al mooi. Toen was zo’n figuur echter alleen weggelegd voor de goddelijke nimfen. Nu bel je gewoon dokter Schoemaker. Nou ja – zo ‘gewoon’ vind ik dat niet. Want begrijp me niet verkeerd: ik vind niet dat iedereen zich zomaar zou moeten laten opvullen, platspuiten en leegzuigen, puur omdat dit tegenwoordig kán. Maar wabi sabi vind ik weer het andere uiterste; dat is een zalige gemoedstoestand waar je langzaam naartoe moet groeien. Je eerste grijze haren en je eerste blijvende rimpels (of, ahem, scheuren) zijn tenslotte kleine aardshokken die je met de neus op de feiten drukken: je wordt ouder. En iedereen wil oud worden, maar niemand wil oud zijn. Dus wat te doen? Ik denk dat ik toch maar vrede ga sluiten met mijn kraaienpootjes. Al zal ik nog geregeld de digitale retouche ter hand nemen bij mijn foto’s, net zoals ik nog steeds een rondje extra met de poetsdoek door het huis loop voordat mijn moeder langskomt. Soms wil je gewoon dat de dingen iets fleuriger lijken dan ze in werkelijkheid zijn. Als je kunt



lachen om je eigen imperfecties wordt het leven alleen maar beter.  
Want je weet wat ze zeggen: lach en je krijgt vrienden, fons en je  
krijgt rimpels.

# Omdat ik het zeg!

De burgemeester van Megion, een stad in het westen van Siberië, heeft onlangs een lijst opgesteld van zeventwintig smoezen die niet meer door ambtenaren mogen worden gebruikt. Zij die dat toch doen, worden ontslagen. Op de lijst staan klassiekers als: We zitten net te eten, Daar is geen geld voor, Mijn werkdag zit erop, Die documenten heeft iemand anders en Volgens mij was ik toen ziek. Daar moest ik zó om lachen. Blijkbaar is overheidspersoneel overal hetzelfde, want de ambtelijke doodoeners uit Siberië wijken niet veel af van die uit, zeg, Sittard. Sommige uitdrukkingen zijn zó nietszeggend geworden, dat er zelfs een burgemeester aan te pas moest komen om ze te verbieden. Dat zou ook bij het opvoeden van kinderen geen slecht idee zijn. Als moeder beschik ik namelijk eveneens over zo'n arsenaal aan clichés, waarvan ik de meeste van mijn eigen moeder heb geërfd. In mijn jeugd werkten ze al niet, dus het is mij een raadsel waarom ik (en vele moeders met mij) ze blijven gebruiken. Een paar voorbeelden?

Denk maar aan de arme kindjes in Afrika. Het is hier geen hotel. Kijken doe je met je ogen. Wacht maar tot je vader thuiskomt. Hoe weet je nou dat je het niet lekker vindt als je het niet probeert? Niet met je natte haren naar buiten, anders word je ziek. Samen spelen, samen delen. Als de klok slaat, blijven je ogen zo staan. Lijk ik soms op een serveerster? Ik zei: doe de deur dicht, niet gooi de deur dicht. Stop dat niet in je mond, je weet niet waar het heeft gelegen. Ik doe dit niet om je te pesten, maar om je te helpen. Zo zou ik nooit tegen mijn moeder hebben durven praten. De kaboutermpjes hebben dit zeker gedaan? Kindjes die vragen, worden overgeslagen. Je moest eens weten wat ik allemaal zou willen. Toen ik jong was, had je dat allemaal nog niet. Als Kevin van de brug springt, spring jij er dan achteraan? Van een beetje water ga je heus niet dood. Je krijgt vierkante ogen van al dat tv-kijken. Je bent precies je vader. Zit niet aan dat korstje te peute-

ren, anders krijg je een litteken. Honger? Opa en oma hadden honger; jij hebt trek. Doe een lampje aan, anders verpest je je ogen. Je moet van voor naar achteren vegen, niet andersom. Welk gedeelte van het woord ‘nee’ snap je niet? Ik heb maar twee handen. En natuurlijk de klassieker: als grote mensen praten, houden kinderen hun mond.

Het zal niemand verwonderen dat deze kreten opvoedkundig gezien totaal geen zoden aan de dijk zetten. Mijn kinderen halen hun schouders erover op – dat deed ik vroeger tenslotte ook al. Kinderen zijn kritische consumenten: ze willen heus wel iets van je aannemen, maar dan moet je het wel overtuigend brengen. Maar soms sta je als moeder gewoon even zonder tekst, terwijl er op dat moment wél iets zinnigs uit jouw mond wordt verwacht. Neem nu de ochtendspits, die iedere ochtend rond 8.00 uur volgens hetzelfde stramien verloopt. Emma vraagt of haar gymkleren al uit de was zijn en waarom haar favoriete roze maillot niet in haar kast ligt, terwijl Alec wil weten of er nog hamstervoer is en of hij vandaag eindelijk weer eens pindakaas meekrijgt, waarop Emma vraagt of Teddie straks mag komen spelen, waarna Alec vraagt waar zijn pakje Pokemon-kaarten is gebleven en Emma wil weten wie haar naar tennistraining rijdt en Alec eist dat hij nu antwoord krijgt op zijn vraag. Welke vraag – die van dat hamstervoer, de pindakaas of de Pokemon-kaarten?

Op zulke momenten merk ik dat ik vaak teruggrijp naar de universele ‘moedertaal’; de onbepaalde verzameling pedagogische pareltjes die elke discussie meteen stilleggen: ‘Mama, waarom moet ik een sjaal om naar school?’ ‘Omdat ik het zeg.’ Geen speld tussen te krijgen. Maar heeft je kind er ook wat aan? Nee, natuurlijk niet. Al leren ze misschien wel dat hun moeder ook maar een mens is, en geen 24 uurshelpdesk. Eén ding heb ik inmiddels wel begrepen: welke doodoener je ook bedenkt, je kind weet altijd een betere. Toen Emma en Alec laatst achter in mijn auto zaten te klieren, zei ik met gepaste autoriteit: ‘Emma, laat Alec met rust! Moet ik me soms omdraaien?’ Waarop Emma verontwaardigd antwoordde: ‘Maar ik deed helemaal niks. Ik sloeg hem alleen maar!’